

CHUYỆN BỒI

Đỗ Ngọc

Có nhiều lý do mà tôi trở thành bồi ở quán café nhạc sống nổi tiếng ở thành phố này. Thứ nhất tôi muốn “tự thân vận động”; Thứ hai là vì phong trào và lý do thứ ba – quan trọng nhất – là do sở thích âm nhạc luôn tồn tại trong tôi từ thuở “nhóc” ở quê – mỗi đêm vác cây đàn cũ lên nhà ông Tám vọng cổ học tân nhạc !

Theo lời thẳng Nam quảng cáo, tôi không do dự quyết định xin đi làm ngay vì sự thu hút của những cái tên nhạc sĩ, ca sĩ mà từ lâu tôi đã xem là thần tượng. Quá hồ hởi mà tôi đã quên phắt đi những lo lắng, mệt nhọc của cái nghề làm bồi mà thẳng sinh viên chỉ biết cầm bút như tôi sắp đối mặt.

Ăn mặc chỉnh tề: quần đen, áo trắng, đôi giày mới đánh bóng lại lúc chiều, tôi cố tạo ra sự năng động cần thiết của một waiter nhiều năm kinh nghiệm. Lẽo đẽo theo thẳng Nam, tôi vào ra mắt ông nhạc sĩ sắp. Thẳng Nam làm ở quán được gần cả năm, đã có chút uy tín nên tôi có phần yên tâm.

- Đây là Nguyên, bạn em. Nó muốn xin vào đây làm. - Nam chỉ tôi.

Tôi khúm núm gật đầu chào nhạc sĩ. Đó là một người da ngăm đen với gương mặt tròn và cặp kính trắng cũng tròn, nổi giữa mái tóc dài thật nghệ sĩ nhưng cũng có vẻ khó tính lắm bởi tôi bắt gặp ánh mắt dò xét rất nghiêm túc. Tôi nhớ mang máng gương mặt này luôn đi cùng nụ cười rất tươi trên ti vi chứ đâu có “ngầu” như lúc này.

Sau khi nhìn tôi từ đầu đến chân, ông quay sang thẳng Nam :

- Học chung với em à ? Thế thì tôi tin tưởng, ngày mai bắt đầu.

Ông quay sang tôi :

- Thế nhé! Nam sẽ hướng dẫn cho em.

Đưa tay đẩy nhẹ cặp kính, ông nhạc sĩ bỏ đi để lại thẳng tôi đứng sững sờn.

*

Ngày đầu tiên - thẳng Nam bắt đầu giới thiệu tôi với đội ngũ waiter sinh viên ở đây. Nào là Chương “thi sĩ” từ Tổng Hợp, Hưng “kinh tế”, Minh “du lịch”, Huy “tài chính”... Đứa nào cũng vui vẻ bắt tay và có vẻ thông cảm với ánh mắt mới lạ của đồng sự mới.

Giờ phút vào nghề đã đến. Chỉ một thoáng khách đã vào chật kín các bàn. Đám waiter tỏa ra và cũng chỉ một thoáng trên tay mỗi đứa đã có một khay đầy những thức uống. Tôi thực sự choáng ngợp, lúng túng không biết phải đi phục vụ bàn nào. Một cái vỗ vai làm tôi giật bắn mình:

- Bắt đầu đi chứ ! - thẳng Nam giục

Tôi gật đầu nhìn kỹ lại bộ “vía” lần chót, bước đến một bàn lí nhí :

- Dạ... anh chị dùng chi ạ ?

- Hai nước cam.

Sợ nhiều quá sẽ lằm lằm tôi chạy như bay vào ghi phiếu rồi quay qua bàn pha chế, thế là đã có hai ly nước cam trong tích tắc. Tôi hồi hả đi ra thì hơi ới hai người khách của tôi đã... biến trong đám đông người là người. Thật là tai hại !?

Thế rồi công việc cũng quen dần qua những lần bị khiển trách. Đôi khi cũng mệt nhưng nói chung rất vui. Tiếp xúc với rất nhiều người, từ những ông bà đứng tuổi khó tính đến những đứa bé vùi vỉnh mẹ chúng kêu những thức uống lạ. Đặc biệt sau đợt chạy phục vụ vã mồ hôi, đám waiter được ngồi thoải mái trên những chiếc ghế trống phía xa nghe những bài hái yêu thích, xem những thần tượng của mình biểu diễn và tán gẫu đủ mọi chuyện về âm nhạc.

*

Thứ bảy như thường lệ rất đông khách. Đám bồi lần nào cũng vã người sau khi phục vụ hết lượt khách cuối cùng. Không còn một ghế trống nên mỗi đứa phải tìm một góc cho riêng mình để hong khô chiếc áo trắng đẫm mồ hôi. Phía sân khấu,

cô ca sĩ đang hát say sưa - một bài hát về tình yêu thời cắp sách... Tôi vỗ đùi hát theo, cũng say sưa không kém.

- Chú mới vào làm ở đây phải hôn ?

Một con bé đặt mâm thuốc lá cạnh tôi. Nó nhìn tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự thích thú quá mức của tôi hướng về sân khấu. Tôi lơ đãng với câu hỏi của cô bé.

- Ủ... sao bé biết ? - mắt tôi vẫn hướng về sân khấu.

- Vì mấy chú kia đâu có như chú - nó tròn mắt.

Cái mâm nhôm lạnh ngắt đọng vào tay tôi vừa lúc bài hát kết thúc. Tôi quay sang con bé. Gương mặt xinh xinh nhỏ xíu. Vòng tay nó ôm chưa hết chiếc mâm. Ánh đèn sân khấu luôn pha màu cho chiếc váy cũ của nó thêm rực rỡ và nhất là đôi má phúng phính trẻ thơ.

- Bé còn nhỏ quá mà phải đi bán rồi à ?

- Dạ ! Chú mua cho con tép sing-gum nhé !

- Chú hết tiền rồi, bữa khác mua.

Tôi đưa tay bẹo má con bé, nó cười với hai cái răng sún rồi ôm mâm biến vào đám đông.

Rõ ràng tốc độ chạy bàn của tôi có tiến bộ. Tôi đã có được những nụ cười tươi như hoa khi phục vụ. Và lần đầu tiên người khách của tôi sau khi tính tiền dúi vào tay tôi tờ 20.000đ. Tôi nhìn xung quanh như một kẻ trộm, bỏ lẹ vào túi, lí nhí cảm ơn. Lần đầu tiên nhận tiền "boa" mà ! Tươi như ly cam của ông khách, tôi đánh một vòng cả khuôn viên quán rồi đặt mình vào góc rào quen thuộc. Cái mâm nhôm ngắt lại chạm vào tay tôi. Con bé mếu máo giữa rừng âm thanh hỗn tạp của tiếng cười, tiếng nói, tiếng nhạc xập xình, tiếng hát cô ca sĩ... Con bé vẫn sứt sứt, tiếng nấc càng lúc càng lớn hơn.

- Sao thế bé ?

- Mất... hic... mất rồi... hic...

- Mất gì ?

- Ba... ba chục... ngàn... ba con đánh con... chết... hic.

Như trút nỗi uất ức trong lòng, nó oà khóc lớn. Mọi người xung quanh nhìn về phía tôi và nó. Họ nói gì với nhau tôi chẳng nghe rõ được. Tôi cảm thấy lúng túng bởi những ánh mắt dè dặt của mọi người. Hình như họ không muốn thấy con bé khóc. Nhưng rồi tiếng nhạc lại trỗi lên át cả tiếng khóc của con bé. Mọi cặp mắt lại dồn về phía sân khấu để lại một khoảng không chật hẹp nhưng dường như quá rộng giữa tôi, con bé và mọi người. Những giọt nước mắt của con bé đã đánh gục cái túi luôn khô khốc của tôi. Ba mươi ngàn là cả một tuần làm việc đấy ! Nguyên ạ ! Tôi đứng dậy, túi phải căng phồng tiền và hóa đơn chưa thanh toán cho chị thu ngân. Túi trái vền vền 5.500đ cùng với 20.000đ tiền "boa" mới toanh.

- Nè, cầm lấy đi. Chú chỉ có bấy nhiêu. Đừng khóc nữa, chắc ba không đánh đâu... nín !

Con bé nhìn tôi trân trân, cặp mắt mở to long lanh những giọt nước mắt. Nó run rẩy cất số tiền vào bao vải rồi rút ra một thanh sing-gum.

- Cho... chú... con... cảm ơn chú... hic.

Tiếng "híc" cuối cùng của con bé. Tôi lại đưa tay bẹo nhẹ má nó, giọt nước mắt cuối cùng dính vào tay tôi. Tôi cảm thấy có một hơi ấm rất trẻ thơ, rất trong sáng thấm vào da.

Thế là từ hôm đó tôi trở thành người bạn mà nó thích nói chuyện nhất và tôi cũng thích nghe nó trò chuyện, cười đùa, bẹo má, mua sing-gum của nó. Tôi phục vụ bàn nào, nó cũng ôm mâm bán bàn đó. Đám waiter nhìn tôi e ngại !? Tôi khó hiểu !? Cũng có thằng pha trò: "Gửi gạo nuôi đi !" - Tôi chỉ cười, không nói.

- Chú làm "dzậy" chắc được nhiều tiền lắm ?

- Đâu bằng một đêm con bán được.

- "Chời" ơi ! Hôm nào con cũng thấy chú bọc tiền căng cả túi - Nó chỉ túi bên phải.

- Đâu phải của chú, của ông đeo kính trong kia kia.
- Chú dấu con thôi ! Mà chú ơi, ông đó dữ lắm, ổng hay đuổi, không cho con bán ở đây.
- À... ừ. Con tên gì ?
- Dạ Ngọc Anh... còn chú ?
- Con đọc đi – Tôi chỉ vào cái bảng tên trên túi áo.
- Con chưa biết đọc.
- Con không đi học à ?
- Mẹ con nói con “gáng” đi bán, hè này con “dzô” lớp một.

*

- Cho chú ! – Nó đưa tôi bọc đậu phộng.
- Thôi để bán đi.
- Không ! Con để dành cho chú mờ.
- Cám ơn con.

Tôi mở bao đậu, vốc vài hạt vào miệng rồi đưa nó, nó cũng nhai ngon lành. Đột nhiên nó reo lên.

- A ! Con biết tên chú rồi UYÊ nờ UYÊN... ngờ UYÊN... NGUYÊN. Hay chưa ! Con đánh vần được hết chữ rồi, mẹ con dạy đó.

Thế là tôi bắt đầu dạy con bé các hàng chữ: tên nó, tên các ca sĩ, nhạc sĩ trên các tấm bandrole quảng cáo và hình như tôi nghe con bé đánh vần được cả tên ông nhạc sĩ đeo kính nổi tiếng kia nữa.

*

- Tất cả các anh hề thấy mấy đứa bán thuốc lá dạo là phải đuổi ra ngoài ngay nghe chưa. Người nào không đuổi tôi cho nghỉ việc ! – Ông nhạc sĩ sắp gần giọng.

Tôi ngồi thừ ra trước lời phán của ông nhạc sĩ. Làm sao tôi có thể đuổi con bé được cơ chứ ! Tệ thật ! Bất chợt tiếng nhạc lại trỗi lên. Và lần này là một bài hát nói về trẻ lang thang, bụi đời với lời hát đầy buồn khổ, day dứt của người ca sĩ.

*

- Cho chú ! – nó đưa thanh sing-gum – con được “dzô” lớp một rồi.
- Cám ơn ! Bán phải để ý nha ! Thấy ông đeo kính ra thì mau trốn. Thôi, đi bán đi !
- Sao chú không đuổi con như mấy chú kia !
- ... Chú đâu còn làm nữa, nghỉ rồi !